

дотримуватися таких принципів, як своєчасне прийняття нормативно-правового акту; пакетна підготовка нормативно-правових актів, що регламентують конкретні суспільні відносини; суворе додержання правил законодавчої техніки.

4. Врегулювати механізм забезпечення авіаційної безпеки і програм технічного співробітництва з іншими державами.

Література

1. Основні напрями розвитку науки і техніки. Цивільна авіація України на сучасному етапі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://referatik.com.ua>

2. Соціально-економічний розвиток України (1956-1985 рр.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.readbookz.com>

3. Башинський О. Акти незаконного втручання в діяльність цивільної авіації: деякі аспекти міжнародно-правової боротьби з ними / О. Башинський // Київський студентський журнал міжнародного права. – 2006. – № 3.

4. Семкин С. Н. Основы организационного обеспечения информационной безопасности объектов информатизации: учеб. пособие / С. Н. Семкин, Э. Н. Беляков, В. И. Козачок. – М.: Гелиос АРВ, 2005. – 192 с.

5. Про електронно-цифровий підпис: Закон України від 25.05.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 36. – Ст. 276.

6. Програма підготовки персоналу з авіаційної безпеки // Офіційний вісник України. – 2007. – № 50.

УДК 347.1:339.187.6(043.2)

Кривобок І.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач

ПРАВОВА ПРИРОДА ДОГОВОРУ ЛІЗИНГУ

Сучасний етап становлення в Україні ринкових відносин характеризується посиленням ролі договору в опосередкуванні суспільних відносин у сфері підприємництва. Окреслюється тенденція до появи й утвердження договірних інститутів, які не були характерними для колишньої системи господарювання. Одним з таких є договір лізингу.

Значення лізингу для економіки України в сучасних умовах важко переоцінити, оскільки, як показує світова практика, він являє собою дієвий механізм, за допомогою якого забезпечується оновлення засобів виробництва та створюються умови для використання новітньої техніки. Водночас, становлення інституту лізингу в Україні неможливе без створення для цього належної правової бази.

Лізингові відносини в Україні набули свого легального статусу в

1997 р. із прийняттям Закону України «Про лізинг», який у редакції Закону України від 11 грудня 2003 р. отримав назву «Про фінансовий лізинг». Саме з 2004 р. розпочинається стрімкий розвиток лізингового бізнесу в Україні.

Відповідно до ст. 806 ЦК України за договором лізингу одна сторона (лізингодавець) передає або зобов'язується передати другій стороні (лізингоодержувачеві) у користування майно, що належить лізингодавцю на праві власності і було набуто ним без попередньої домовленості із лізингоодержувачем (прямий лізинг), або майно, спеціально придбане лізингодавцем у продавця (постачальника) відповідно до встановлених лізингоодержувачем специфікацій та умов (непрямий лізинг), на певний строк і за встановлену плату (лізингові платежі) [2].

Схоже визначення міститься у ст. 292 ГК України, де визначається, що лізинг – це господарська діяльність, спрямована на інвестування власних чи залучених фінансових коштів, яка полягає в наданні за договором лізингу однією стороною (лізингодавцем) у виключне користування другій стороні (лізингоодержувачу) на визначений строк майна, що належить лізингодавцю або набувається ним у власність (господарське відання) за дорученням чи погодженням лізингоодержувача у відповідного постачальника (продавця) майна, за умови сплати лізингоодержувачем періодичних лізингових платежів [1].

Цивільний кодекс України називає передачу у лізинг майна, що належить лізингодавцю і було набуто ним без попередньої домовленості із лізингоодержувачем, «прямим», а майна, що спеціально придбається для передачі у лізинг відомому лізингоодержувачу - «непрямим» лізингом. Якщо прямий лізинг безпосередньо регулюється нормами Цивільного і Господарського кодексів з урахуванням положень про найм (оренду), а також у відповідних випадках - загальних положень про купівлю-продаж та положень про договір поставки, то відносини непрямого лізингу у регулюються, окрім вищезазначених нормативних актів, спеціальним актом - Законом України «Про фінансовий лізинг» [4, с. 562].

Так, згідно ст. 1 Закону України «Про фінансовий лізинг», фінансовий лізинг (лізинг) – це вид цивільно-правових відносин, що виникають із договору фінансового лізингу [3].

Предметом договору лізингу може бути неспоживна річ, визначена індивідуальними ознаками та віднесена відповідно до законодавства до основних фондів. Не можуть бути предметом лізингу земельні ділянки та інші природні об'єкти, єдині майнові комплекси підприємств та їхні відокремлені структурні підрозділи (філії, цехи, дільниці).

Недостатньо розуміють переваги лізингу вітчизняні підприємства, що є однією із причин гальмування розвитку лізингу. Лізинг є інноваційним для України інструментом залучення капіталу, має чимале значення у період економічної кризи. Широке розповсюдження в світовій практиці

лізинг отримав завдяки перевагам, які надаються суб'єктам угоди, а саме: – можливе використання нової, дорогої техніки, високих технологій без значних одноразових витрат, оскільки при лізингу виробниче обладнання передається в користування без попереднього викупу, тобто є можливість налагодити виробництво при обмежених витратах фінансових (а при міжнародному лізингу – валютних) засобів; – лізинг припускає 100% кредитування і, як правило, не потребує негайного початку платежів; при використанні звичайного кредиту підприємство повинно було б частину вартості покупки оплатити за рахунок власних коштів; – лізинг дозволяє підприємству запобігти витратам, пов'язаним із моральним старінням машин і устаткування, і сприяє використанню найновіших об'єктів лізингу, що підвищує конкурентоспроможність лізингоодержувача; – майно за лізинговою угодою не зараховується на баланс лізингоодержувача, що не збільшує його активів і звільняє від сплати податку на майно; – порядок здійснення лізингових платежів гнучкіший, ніж за кредитними угодами (лізингоодержувач може розрахувати надходження своїх доходів і разом із лізингодавцем розробити зручну схему платежів).

Література

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.
3. Про фінансовий лізинг: Закон України від 16.12.1997 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 16. – Ст. 68.
4. Харитонов Є. О. Цивільне право України: підручник / Є. О. Харитонов, О. І. Харитонova, О. В. Старцев. – К.: Істина, 2011. – 808 с.